

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 1MCdo/8/2010                   |
| Identifikačné číslo spisu: | 9010899769                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 31.07.2012                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Milan Deák               |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2012:9010899769.1 |

## ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Deáka a sudkýň JUDr. Jany Bajánkovej a JUDr. Jany Cisárovej, v právnej veci žalobcu Ministerstva financií Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Štefanovičova 5, proti žalovanému Ing. PhDr. M. A. PhD., bývajúcemu v O., o zaplatenie 1 822,55 € s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 7C 149/2001, o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV zo 17. decembra 2008 č. k. 7C 149/2001-206 a rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 27. januára 2010 sp. zn. 4Co 73/2009, takto

r o z h o d o l :

### rozhodol:

Mimoriadne dovolanie z a m i e t a.

Žalovanému nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

### Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava IV (súd prvého stupňa) rozsudkom zo 17. decembra 2008 č. k. 7C 149/2001-206 žalobu, ktorou sa žalobca domáhal od žalovaného zaplatenia 54 906 Sk s príslušenstvom ako sumy neoprávnene prevzatého príspevku za nepodnikanie podľa § 7 ods. 3 nariadenia vlády č. 249/1992 Zb. o platových pomeroch zamestnancov v rozpočtových a v niektorých ďalších organizáciách a orgánoch, zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania 29 451 Sk. Dospel totiž k záveru, že žalobca v konaní nepreukázal, že žalovaný počas trvania pracovného pomeru s ním podnikal. Zdôraznil, že členstvo žalovaného v štatutárnom orgáne obchodnej spoločnosti a ani nadobudnutie podielu v obchodnej spoločnosti výkonom podnikateľskej činnosti nie je a žalovaný tým, že počas zamestnania u žalobcu v čase od 1. januára 2000 do 31. augusta 2001 bol zároveň zapísaný ako spoločník a štatutárny orgán v spoločnosti S&K Consulting, s.r.o. a v spoločnosti BMS Group, s.r.o., ustanovenie § 73 ods. 4 Zákonníka práce neporušil a príplatok za nepodnikanie nepoberal neoprávnene. Poukázal aj na to, že žalovaný z funkcie konateľa v BMS Group, s.r.o. odstúpil 21. novembra 1999 a z funkcie konateľa S&K Consulting, s.r.o. 20. decembra 1999, že valné zhromaždenie týchto spoločností prerokovalo jeho odvolanie z funkcie konateľa 15. januára 2000 a že z výpisu z obchodného registra zistil, že návrh na

výmaz žalovaného ako konateľa spoločnosti S&K Consulting bol podaný 5. októbra 2001 a spoločnosti BMS Group, s.r.o. 20. mája 2003; že nebolo preukázané, že žalovaný mal ako spoločník a konateľ v uvádzaných obchodných spoločnostiach nejaký zisk. Rozhodnutie o náhrade trov konania súd odôvodnil ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p. a úspechom žalovaného v konaní.

Krajský súd v Bratislave (odvolací súd) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 27. januára 2010 sp. zn. 4Co 73/2009 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil a žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, na ktoré poukázal (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Na doplnenie odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa dodal, že rozhodnutie o žalobe zodpovedá doterajšej súdnej praxi (R 36/2002), podľa ktorej vo vzťahu k poberaniu zvýšeného tarifyného platu podľa ustanovenia § 7 ods. 3 nariadenia vlády č. 249/1992 Zb. nejde o vykonávanie podnikateľskej činnosti v rozpore s ustanovením § 73 ods. 4 zákona č. 65/1965 Zb. Zákonníka práce, ak činnosť zamestnanca dotýkajúca sa obchodnej spoločnosti spočíva výlučne v správe vlastného majetku, za čo treba považovať aj vklad spoločníka, ktorým sa podieľa na výsledku podnikania spoločnosti (§ 59 Obchodného zákonníka). Záver, že zvýšenie tarifyného platu nie je vylúčené už samotným členstvom s eventuálnou účasťou v spoločnosti, ktorá podniká, podporuje i dikcia ustanovenia § 7 ods. 2 (správne ods. 3 - poznámka dovolacieho súdu) citovaného nariadenia vlády, ktorá výslovne odkazovala len na ustanovenie § 73 ods. 2 a ods. 4 Zákonníka práce a nie aj na ods. 3 tohto ustanovenia. Podľa odvolacieho súdu z uvádzaných zákonných ustanovení vyplýva aj ďalší záver, že len samotné členstvo s eventuálnou finančnou účasťou v spoločnosti, ktorá sa podnikaním zaoberá, a zastávanie niektorej z funkcií v jej orgánoch, bez skutočného vykonávania podnikateľskej činnosti, nie je podnikaním v zmysle § 7 ods. 2 (správne ods. 3 - poznámka dovolacieho súdu) uvedeného nariadenia vlády. Skutočnosť, že súd prvého stupňa v odôvodnení rozhodnutia neuviedol aj popis toho, ako a kedy žalovaný prestal byť členom predstavenstva v spoločnosti ASSET Soft, a.s., nebolo podľa názoru odvolacieho súdu dostatočným dôvodom na zrušenie napadnutého rozhodnutia a vrátenie veci na ďalšie konanie, pretože v konaní sa nepreukázalo, že by sa žalovaný zúčastňoval na podnikaní tejto spoločnosti. O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 v spojení s § 151 ods. 1 a 2 O.s.p.

Generálny prokurátor Slovenskej republiky na podnet žalobcu podal proti rozsudku súdu prvého stupňa ako aj rozsudku odvolacieho súdu mimoriadne dovolanie. Navrhoval tieto rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V mimoriadnom dovolaní poukazoval na to, že žalovaný počas trvania pracovného pomeru so žalobcom okrem iného vystupoval aj ako člen predstavenstva obchodnej spoločnosti ASSET Soft a.s., ktorý ako štatutárny orgán konal za uvedenú právnickú osobu (§ 13 ods. 1 Obchodného zákonníka). Podľa názoru generálneho prokurátora žalovaný až do 15. mája 2000, keď mu skončil výkon tejto funkcie, nespĺňal podmienky na poberanie zvýšeného tarifyného platu, tzv. príplatku za nepodnikanie. Vytýkal súdu prvého stupňa, že sa okolnosťami postavenia žalovaného v tejto spoločnosti nezaoberal a v tomto smere ani nevykonával žiadne dokazovanie. Taktiež odvolací súd svoj právny záver, že len samotné členstvo s eventuálnou finančnou účasťou v spoločnosti, ktorá sa podnikaním zaoberá, a zastávanie niektorej z funkcií v jej orgánoch bez skutočného vykonávania podnikateľskej činnosti nie je podnikaním v zmysle § 7 ods. 3 nariadenia vlády, na daný prípad aplikoval bez toho, aby mal v konaní preukázaný skutkový základ pre takýto právny záver. Podľa generálneho prokurátora oba vo veci konajúce súdy týmto postupom konanie zaťažili vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 243f ods. 1 písm. b/ O.s.p.). Generálny prokurátor s poukazom na zjednocujúce stanovisko trestného kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 5. apríla 2002 (R 36/2002) s vyššie uvedeným názorom odvolacieho súdu nesúhlasil a vyhodnotil ho ako nesprávne právne posúdenie veci. V tejto súvislosti uviedol, že aj keď majetková účasť v obchodnej spoločnosti sama osebe nie je podnikaním, podnikaním je však činnosť subjektu obchodnoprávných vzťahov prostredníctvom štatutárneho orgánu, pokiaľ spĺňa znaky uvedené v ustanovení § 2 ods. 1 Obchodného zákonníka.

Žalobca sa vo svojom vyjadrení stotožnil s argumentáciou generálneho prokurátora uvedenou v mimoriadnom dovolaní a navrhol mu vyhovieť. Žalovaný sa k mimoriadnemu dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o mimoriadnom dovolaní (§ 10a ods. 3 O.s.p.) po zistení, že tento opravný prostriedok podal včas generálny prokurátor Slovenskej republiky (§ 243g O.s.p.) na základe podnetu žalobcu (§ 243e ods. 1 a 2 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243i ods. 2 v spojení s § 243a ods. 1 O.s.p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie dôvodné nie je.

V zmysle § 243f ods. 1 Os.p. môže byť mimoriadne dovolanie podané z dôvodu, že:

- a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237,
- b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c/ rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom mimoriadneho dovolania, ale aj dôvodmi uplatnenými v mimoriadnom dovolaní. Obligatórne (§ 243i ods. 2 v spojení s § 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými § 237 O.s.p. a tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Vady konania uvedené v ustanovení § 237 O.s.p. (prípady nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážka veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípadne nedostatok návrhu na začatie konania tam, kde konanie sa mohlo začať len na takýto návrh, prípad odhľad možnosti účastníka pred súdom konať, alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom či súdom nesprávne obsadeným) neboli generálnym prokurátorom namietané a ich existenciu nezistil ani dovolací súd.

Generálny prokurátor v mimoriadnom dovolaní uplatnil dovolací dôvod podľa § 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p., t.j. nesprávne právne posúdenie veci. Právny posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav. Dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Podľa § 2 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka podnikaním sa rozumie sústavná činnosť vykonávaná samostatne podnikateľom vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť za účelom dosiahnutia zisku.

Podnikateľom podľa tohto zákona je:

- a) osoba zapísaná v obchodnom registri,
- b) osoba, ktorá podniká na základe živnostenského oprávnenia,
- c) osoba, ktorá podniká na základe iného než živnostenského oprávnenia podľa osobitných predpisov,
- d) fyzická osoba, ktorá vykonáva poľnohospodársku výrobu a je zapísaná do evidencie podľa osobitného predpisu.

Podľa § 73 ods. 2 Zákonníka práce (zák. č. 65/1965 Zb. v znení účinnom do 31. marca 2002, ďalej len Zákonník práce) zamestnanci orgánov štátnej správy, súdov a prokuratúr Slovenskej republiky, Kancelárie prezidenta Slovenskej republiky, Kancelárie Národnej rady Slovenskej republiky, Úradu vlády Slovenskej republiky, Najvyššieho kontrolného úradu Slovenskej republiky, Slovenskej informačnej služby, Národnej banky Slovenska, štátnych fondov, obcí, a ak tak ustanoví osobitný zákon, i zamestnanci ďalších orgánov sú ďalej povinní:

- a) konať a rozhodovať nestranné a zdržať sa pri výkone práce všetkého, čo by mohlo ohroziť dôveru v nestrannosť rozhodovania,
- b) zachovávať mlčanlivosť o skutočnostiach, o ktorých sa dozvedeli pri výkone zamestnania a ktoré v záujme zamestnávateľa nemožno oznamovať iným osobám; to neplatí, pokiaľ ich tejto povinnosti zbavil štatutárny orgán alebo ním poverený vedúci zamestnanec, ak osobitný zákon neustanovuje inak,
- c) v súvislosti s výkonom zamestnania neprijímať dary alebo iné výhody, s výnimkou darov alebo výhod poskytovaných zamestnávateľom, u ktorého sú zamestnaní, alebo na základe právnych predpisov a

kolektívnych zmlúv,

d) zdržať sa konania, ktoré by mohlo viesť k stretu verejného záujmu s osobnými záujmami, najmä nezneužívať informácie nadobudnuté v súvislosti s výkonom zamestnania vo vlastný prospech alebo v prospech niekoho iného.

Zamestnanci uvedení v odseku 2 nesmú byť členmi riadiacich alebo kontrolných orgánov právnických osôb prevádzkujúcich podnikateľskú činnosť; to neplatí, ak ich do takého orgánu vyslal zamestnávateľ, u ktorého sú zamestnaní. Ak sú zamestnanci uvedení v odseku 2 vyslaní zamestnávateľom do riadiacich alebo kontrolných orgánov právnických osôb prevádzkujúcich podnikateľskú činnosť, môžu za túto činnosť od týchto právnických osôb poberať odmenu (§ 73 ods. 3 Zákonníka práce).

Z ustanovenia § 73 ods. 4 Zákonníka práce vyplýva, že zamestnanci uvedení v odseku 2 môžu vykonávať podnikateľskú činnosť len s predchádzajúcim písomným súhlasom zamestnávateľa, u ktorého sú zamestnaní.

Podľa § 73 ods. 5 Zákonníka práce sa obmedzenie ustanovené v predchádzajúcom odseku nevzťahuje na vedeckú, pedagogickú, publicistickú, literárnu alebo umeleckú činnosť a na správu vlastného majetku.

Podľa § 7 ods. 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 249/1992 Zb. v znení neskorších predpisov účinného do 31. marca 2002 (nariadenia zrušeného § 58 zákona č. 313/2001 Z. z.) zamestnancom, na ktorých sa vzťahuje § 73 ods. 2 Zákonníka práce a ktorí nemôžu vykonávať podnikateľskú činnosť v zmysle § 73 ods. 4 Zákonníka práce, patrí zvýšenie tarifného platu určeného podľa odseku 1 alebo 2. Zvýšenie tarifného platu predstavuje 25 % platovej tarify desiateho platového stupňa príslušnej platovej triedy podľa prílohy č. 2. Okruh týchto zamestnancov určí zamestnávateľ v pracovnom poriadku. Rovnako sa postupuje u zamestnancov v služobnom pomere, ktorým výkon podnikateľskej činnosti neumožňujú osobitné predpisy, vrátane zamestnancov v služobnom pomere, ktorí majú určený tarifný plat podľa § 7a, 7b alebo § 7d.

Zamestnancovi, na ktorého sa vzťahuje § 73 ods. 3 Zákonníka práce alebo § 4 ods. 6 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 192/1995 Z.z. o zabezpečení záujmov štátu pri privatizácii strategicky dôležitých štátnych podnikov a akciových spoločností, sa neposkytuje zvýšenie tarifného platu podľa odseku 3. Ak súčet súm odmien poskytnutých podľa uvedených ustanovení za kalendárny rok je nižší ako súčet súm zvýšenia tarifného platu, ktoré by zamestnancovi inak patrilo podľa odseku 3, zamestnávateľ mu poskytne doplatok vo výške ich rozdielu. Prípadný doplatok sa zúčtuje najneskôr s platom za mesiac máj nasledujúceho kalendárneho roka (§ 7 ods. 4 citovaného nariadenia vlády).

Z právnej úpravy skúmaného zvýšenia tarifného platu vychodí, že poberanie zvýšenia tarifného platu za nemožnosť vykonávať podnikateľskú činnosť v zmysle § 73 ods. 4 Zákonníka práce bolo podmienené tým, že

- išlo o zamestnanca, na ktorého sa vzťahuje § 73 ods. 2 Zákonníka práce, určeného zamestnávateľom v pracovnom poriadku,
- tento zamestnanec nevykonával podnikateľskú činnosť.

Zákon (§ 73 ods. 4 Zákonníka práce) síce umožňoval aj takémuto zamestnancovi (§ 73 ods. 2 Zákonníka práce) vykonávať podnikateľskú činnosť s prechádzajúcim písomným súhlasom zamestnávateľa, u ktorého je zamestnaný, to ale neznamená, že by zamestnancovi vykonávajúcemu podnikateľskú činnosť (či už s prechádzajúcim písomným súhlasom zamestnávateľa alebo bez tohto súhlasu) patrilo predmetné zvýšenie tarifného platu. Odhliadnuc od toho, že opačný výklad by odporoval zámeru a účelu prijatej úpravy, § 7 ods. 3 citovaného nariadenia vlády o zvýšení tarifného platu jasne hovorí o nemožnosti vykonávať podnikateľskú činnosť tých, ktorým má zvýšenie patriť („ktorí nemôžu vykonávať podnikateľskú činnosť v zmysle § 73 ods. 4 Zákonníka práce“); je pritom zároveň zjavné, že spomenuté obmedzenie - táto „nemožnosť“ je daná práve tým, že zamestnávateľ svojmu zamestnancovi k podnikateľskej činnosti, na základe zmocnenia v § 73 ods. 4 Zákonníka práce, súhlas nedal.

Pri výklade pojmu vykonávanie podnikateľskej činnosti použitého v § 73 ods. 4 Zákonníka práce je potrebné vychádzať z definície podnikania a podnikateľa obsiahnutých v § 2 Obchodného zákonníka. V prípadoch, keď zamestnanec zastáva funkciu riadiaceho orgánu, resp. je členom riadiaceho alebo kontrolného orgánu obchodnej spoločnosti, nevykonáva podnikateľskú činnosť, lebo nevykonáva sústavnú činnosť vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť za účelom dosiahnutia zisku. Nie je ani podnikateľom, pretože postavenie podnikateľa má v tomto prípade obchodná spoločnosť - subjekt obchodnoprávných vzťahov. Preto sama skutočnosť, že žalovaný bol v rozhodnom období členom predstavenstva obchodnej spoločnosti ASSET Soft a.s. vo svojich právnych dôsledkoch neznamena porušenie zákazu vykonávania v l a s t n e j podnikateľskej činnosti, rešpektovanie ktorého bolo predpokladom priznania zvýšenia tarifyného platu podľa § 7 ods. 3 nariadenia vlády č. 249/1992 Zb. v znení neskorších predpisov. Teda členstvo žalovaného v predstavenstve uvedenej spoločnosti nemohlo mať vplyv na posúdenie poskytnutého zvýšenia tarifyného platu podľa § 7 ods. 3 nariadenia vlády č. 249/1992 Zb. v znení neskorších predpisov. Citované ustanovenie napokon priamo poukazuje na § 74 ods. 4 Zákonníka práce a nie /aj/ na § 73 ods. 3 Zákonníka práce. Žiada sa pripomenúť, že k rovnakému záveru dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky i v obdobnej veci sp. zn. 5 M Cdo 2/2008, keď sa vtedy stotožnil s názorom generálneho prokurátora podanom v mimoriadnom dovolaní (odlišným od jeho terajšieho názoru). Je mylná argumentácia generálneho prokurátora, podľa ktorej právny názor konajúcich súdov je nesprávny aj s poukazom na zjednocujúce stanovisko trestného kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 5. apríla 2002. Stanovisko trestného kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 5. apríla 2002 publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 36/2002 bolo prijaté na zjednotenie výkladu znakov trestného činu podvodu podľa § 250 Trestného zákona u páchatela, ktorý podpíše vyhlásenie, že nevykonáva žiadnu podnikateľskú ani inú relevantnú činnosť, v dôsledku čoho poberá zvýšenie tarifyného platu za nepodnikanie, vykonáva však napr. činnosť vyplývajúcu z rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5 Tz 16/99 alebo 5 Tz 2/2001. Najvyšší súd v stanovisku o. i. uviedol, že „majetková účasť v obchodnej spoločnosti sama osebe nie je podnikaním, ale formou dispozície s vlastným majetkom, ktorá neodporuje zákonu. Podnikaním spoločnosti, v ktorej má obvinený majetkový podiel, je až činnosť subjektu obchodnoprávných vzťahov prostredníctvom štatutárneho orgánu, pokiaľ spĺňa znaky uvedené v § 2 ods. 1 Obchodného zákonníka“. V tejto spojitosti vo vzťahu k poberaniu zvýšenia tarifyného platu vysvetlil, že „nejde o vykonávanie podnikateľskej činnosti v rozpore s § 73 ods. 4 Zákonníka práce, ak činnosť zamestnanca spočíva výlučne v správe vlastného majetku, za čo treba považovať aj vklad spoločníka, ktorým sa podieľa na výsledku podnikania spoločnosti (§ 59 Obchodného zákonníka), a to tým, že svojím vkladom sa podieľa na tvorbe základného imania spoločnosti a že, na jednej strane nesie aj riziko spočívajúce v tom, že pri neúspešnom podnikaní spoločnosti môže o hodnotu svojho vkladu spoločníka prísť, a na strane druhej sa eventuálne finančne podieľa na úspešných výsledkoch činnosti spoločnosti.“ V stanovisku sa tiež výslovne upozorňuje, že v zmysle ustanovenia § 2 ods. 1 Obchodného zákonníka pojem podnikateľ vyjadruje právne samostatný, vlastnícky oddelený právny subjekt, ktorý vyvíja podnikateľskú činnosť vo vlastnom mene.

Dovolací súd dáva ešte do pozornosti, že zamestnancovi, na ktorého sa vzťahuje § 73 ods. 3 Zákonníka práce (vyslanému zamestnávateľom do riadiacich alebo kontrolných orgánov právnických osôb prevádzkujúcich podnikateľskú činnosť), sa neposkytovalo zvýšenie tarifyného platu podľa odseku 3; zamestnávateľ mu poskytol doplatok a to len za splnenia stanovenej podmienky (porovnaj § 7 ods. 4 nariadenia vlády SR č. 249/1992 Zb.).

Z doterajšej argumentácie je teda dostatočne zrejmé, že zvýšenie tarifyného platu za nemožnosť vykonávať podnikateľskú činnosť v zmysle § 73 ods. 4 Zákonníka práce nebolo podmienené tým, že zamestnanec uvedený v odseku 2 splnil povinnosť uloženú mu v § 73 ods. 3 Zákonníka práce, podľa ktorého nesmel byť členom riadiacich alebo kontrolných orgánov právnických osôb prevádzkujúcich podnikateľskú činnosť (s výnimkou prípadov, ak ho do takého orgánu vyslal zamestnávateľ). Išlo, pravdaže, o zákonom stanovenú povinnosť zamestnanca, táto povinnosť však nebola stanovená ako podmienka k spomenutému zvýšeniu tarifyného platu podľa § 7 ods. 3 nariadenia vlády č. 249/1992 Zb.; jej porušenie preto nemohlo zakladať skutkovú podstatu pre vrátenie predmetného vyplateného zvýšenia

tarifného platu (porušenie tejto povinnosti zamestnanca však mohlo prípadne viesť zamestnávateľa napr. k daniu výpovede).

So zreteľom na podaný výklad, v zmysle ktorého členstvo zamestnanca v riadiacom alebo kontrolnom orgáne obchodnej spoločnosti nie je výkonom podnikateľskej činnosti, s nevykonávaním ktorej je spojené poskytovanie zvýšenia tarifného platu v zmysle § 7 ods. 3 citovaného nariadenia vlády, neobstojí potom ani názor generálneho prokurátora o existencii tzv. inej vady konania, ktorej sa mali nižšie súdy dopustiť tým, že nevykonali ďalšie dôkazy za účelom skúmania okolností postavenia žalovaného ako člena predstavenstva spoločnosti ASSET Soft a.s. (uvedené dokazovanie je vzhľadom na prijatý právny názor irelevantným).

Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na tieto závery ustálil, že nie sú dané dôvody mimoriadneho dovolania, a preto ho zamietol (§ 243i a 243b ods. 1 O.s.p.).

Povinnosť nahradiť trovy konania v konaní o mimoriadnom dovolaní má ten, kto podal podnet na podanie mimoriadneho dovolania (§ 148a ods. 2 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky neuložil žalobcovi povinnosť nahradiť trovy konania o mimoriadnom dovolaní žalovanému a to z dôvodu, že žalovanému žiadne trovy v tomto konaní nevznikli, resp. si ich neuplatnil.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.